

зовнішнього комуніканта в системі охорони здоров'я виступають органи управління охороною здоров'я, бюджети різних рівнів, інформаційні фонди і т.п. Внутрішні комуніканти визначаються вертикальними і горизонтальними зв'язками в середині лікувального закладу, так і органу управління охороною здоров'я.

Список використаних джерел:

1. Брич В. Я. Компетентність менеджерів в системі охорони здоров'я : моногр. / В. Я. Брич, Л. В. Ліштаба, П. П. Микитюк. – Тернопіль: ЗУНУ, 2018. – 192 с.

Володимир СВИСТУН,

Наталія ЛІВІНСЬКА

здобувачі освітньо-професійної програми
«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ
Науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ В'ячеслав ТОЛКОВАНОВ

ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ПЛАНІВ В ОРГАНІ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ

У сучасних умовах трансформаційних процесів в системі публічного управління, зумовлених розвитком новітніх технологій, зростанням потреб споживачів адміністративних та суспільних послуг, забезпечення цільових орієнтирів діяльності органу публічної влади значною мірою залежить від ефективності планування. Функція планування в системі управління органом державної влади виступає однією із визначальних функцій, в рамках якої визначаються основні напрямки його функціонування та розвитку. За цих умов планова діяльність дозволяє адаптувати діяльність організації до умов зовнішнього середовища та внутрішнього ресурсного потенціалу, що потребує формування системи планів.

Практична реалізація функції планування в органах публічної влади охоплює виконання комплексу робіт, щодо розробки планових документів, планування і організації заходів, розробки, погодження та затвердження планів діяльності, організації на відповідній території, заходів, спрямованих на забезпечення сталого функціонування суб'єктів господарювання.

Залежно від тривалості планового періоду в організаціях публічного сектору виокремлюють перспективне (довгострокове й середньострокове) і поточне (короткострокове) планування. Тривалість планового періоду залежить від ступеня визначеності умов діяльності підприємства, його галузевої належності, загальної економічної ситуації в країні, достовірності первинної інформації, якості її аналітичної обробки тощо.

Довгострокове планування визначає загальну стратегію функціонування органу державної влади, основні напрямки його діяльності. Результатом цього плану є визначення довгострокових цілей, складання перспективних проектів і вироблення довгострокової політики. Довгостроковий план як правило, розрахований на строк від 5 до 10 років та передбачає формування перспективних цілей, а також прийняття рішень, спрямованих на оптимальний розподіл ресурсів, на основі довгострокових прогнозів. Деталізацією стратегічного плану є система планів середньострокового характеру. Межа між довгостроковим і середньостроковим планами є досить умовною й неоднозначною. Середньострокове планування враховує можливості усіх підрозділів на основі їхньої власної оцінки. Таке планування здійснюється на період від двох до п'яти років.

Короткострокове планування у свою чергу, полягає у розробленні планів на всіх рівнях управління організацією та за всіма напрямками його діяльності на більш короткі періоди. Воно включає поточне і оперативне планування. Поточне планування здійснюється шляхом складання плану роботи на рік з поквартальним розподілом. Поточне планування полягає в розробці річних планів на всіх рівнях управління організацією та з усіх напрямків її діяльності, а також планів на більш короткі періоди (квартал, місяць). Поточні плани займають проміжне положення між довгостроковими (середньостроковими) і оперативно-календарними планами.

Щодо оперативних планів зазначимо, що вони спрямовані на вирішення конкретних питань діяльності органу публічної влади (розробляються на добу, декаду, місяць). Оперативно-календарне планування є завершальним етапом у плануванні діяльності. Основним завданням цього виду планування є конкретизація показників тактичного планування з метою організації повсякденної планомірної й ритмічної роботи організації і її структурних підрозділів. Характеризується оперативно-календарне планування системою кількісних показників, які чітко пов'язані за часом, що забезпечує координацію роботи всіх структурних підрозділів організації.

Для забезпечення ефективного функціонування органу публічної влади система планування має базуватись на системному підході у взаємозв'язку всіх його видів і складових та потребує належного ресурсного забезпечення.

Таким чином, всі підсистеми, що формують систему планування, можна умовно поділити на: підсистеми, які забезпечують процес планування; підсистеми, які характеризують безпосередньо процес планування; підсистеми, які є результатом процесу планування (див.рис.1).

Забезпечуючі підсистеми

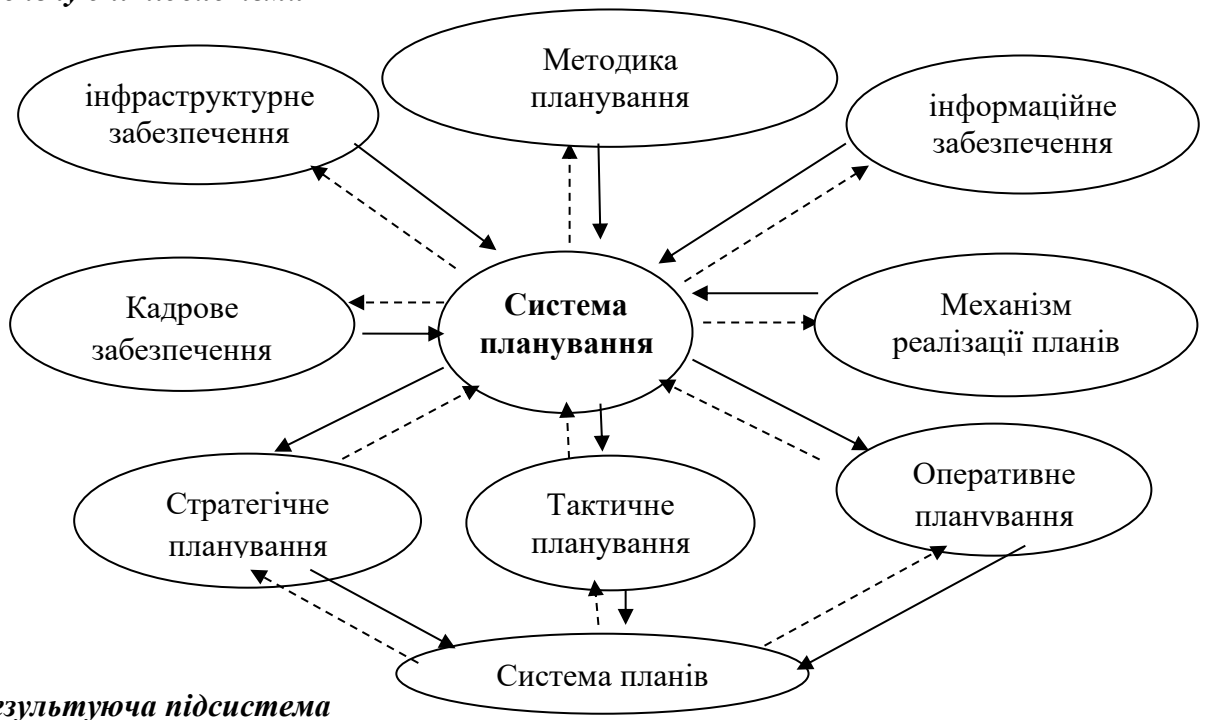

Рис.1. Система планування органу публічної влади

При розробці планів діяльності органу публічної влади має враховуватись їх відповідність таким вимогам, як: реальність планів, яка забезпечується всебічним аналізом та оцінкою ситуації, врахуванням специфіки місцевих умов а також часу необхідного для виконання запланованих заходів; цілеспрямованість, що досягається визначенням головних завдань на яких необхідно зосередити основні зусилля; конкретність, яка забезпечується визначенням характеру та обсягів конкретних заходів та завдань, узгоджених між собою за цілями, місцем, часом, вибором способів виконання, точність, що забезпечується розрахунками варіантів досягнення поставлених завдань по варіантах можливої обстановки та вибір з них оптимальних; гнучкість, яка забезпечується можливістю вносити необхідні уточнення та зміни до планових заходів у відповідності до умов середовища функціонування.

Таким чином, формування системи планів публічної організації має базуватись на системному підході та охоплювати плани коротко-, середньо- та довгострокового характеру, а функція планування в цілому передбачає виконання комплексу робіт, щодо розробки планових документів, планування і організації заходів, розробки, погодження та затвердження планів діяльності.